

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 78/07-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Juraja Horvátha vo veci návrhu MUDr. F. S., K., zastúpeného advokátkou JUDr. D. G., K., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/03/06-K zo 4. septembra 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/03/06-K zo 4. septembra 2006 **z r u š u j e .**

2. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií **j e p o v i n n ý** zaplatiť prostredníctvom Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky úhradu trov konania MUDr. F. S. v sume 11 137 Sk (slovom jedenásťtisíc stotridsaťsedem slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. D. G., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 17. mája 2007 č. k. II. ÚS 78/07-16 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie návrh MUDr. F. S., K. (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej aj „výbor“) sp. zn. VP/03/06-K zo 4. septembra 2006 podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon“) v spojení s § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde.

Z návrhu vyplýva, že namietaným rozhodnutím sp. zn. VP/03/06-K zo 4. septembra 2006 výbor uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi podľa čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 1 písm. zb) ústavného zákona pokutu za porušenie povinnosti, ktorá verejnému funkcionárovi vyplýva z ustanovenia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. V zmysle tejto povinnosti je verejný funkcionár povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie podať písomné oznámenie o vykonávaných funkciách, zamestnaniach, činnostiach a o svojich majetkových pomeroch (ďalej aj „oznámenie“). Za nedodržanie uvedenej povinnosti bola navrhovateľovi uložená pokuta v sume 155 466 Sk.

Navrhovateľ prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne namieta, že výbor rozhodol v rozpore s ústavným zákonom, pretože nebol daný dôvod na uloženie pokuty predpokladaný v čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona, podľa ktorého sa verejnému funkcionárovi uloží pokuta, ak si nesplní povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona v lehote tam určenej, t. j. „do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie“. Podľa tvrdení navrhovateľa jeho konanie nebolo v rozpore s označeným

ustanovením ústavného zákona, a teda povinnosť verejného funkcionára vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona neporušil a oznámenie podal v stanovenej lehote.

V tejto súvislosti navrhovateľ v návrhu okrem iného uviedol: „*Uloženie pokuty bolo zdôvodnené porušením povinnosti stanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, podať do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov Výboru Národnej rady SR, s tým, že navrhovateľ podal predmetné oznámenie dňa 31. januára 2006 doporučené, hoci sa ujal uvedenej funkcie 1. januára 2006.*

Navrhovateľ má za to, že jeho konanie, ako konanie verejného funkcionára, nebolo v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami ústavného zákona teda, že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu na základe ktorých mu bola uložená pokuta neporušil, oznámenie podal v zmysle čl. 7 ods. 1.

Navrhovateľ podal písomné oznámenie doporučené na pošte K. I, dňa 31. januára 2006. Pri správnej aplikácii uvedeného ustanovenia bolo podané v posledný deň uvedenej lehoty, nakoľko nemožno do lehoty započítať deň, v ktorom nastala rozhodujúca skutočnosť - kedy sa navrhovateľ, ako verejný funkcionár ujal funkcie - teda deň 1. 1. 2006.“

Rozhodnutie výboru je podľa navrhovateľa v rozpore s ústavným zákonom aj z dôvodu, že výbor nekonal v súlade s čl. 9 ods. 5 ústavného zákona a nerozhodol do 60 dní od začatia konania, pretože konanie vo veci ochrany verejného záujmu začalo „*s poukazom na čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona urobením prvého úkonu voči verejnému funkcionárovi, t. j. uznesením č. 95 zo 16. marca 2006, t. j. dňom 16. marca 2006, (...). Výbor Národnej rady rozhodol dňa 4. septembra 2006, rozhodnutie vyhotovil dňa 7. 12. 2006“.*

Navrhovateľ upriamil pozornosť aj na ním tvrdené pochybenie výboru pri určení výšky pokuty, pričom v tejto súvislosti okrem iného uviedol: „*Pri stanovení výšky pokuty Výbor Národnej rady, zjavne opomenul novelu ústavného zákona o ochrane verejného záujmu - ústavný zákon č. 545/2005 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1. 1. 2006, konkrétne ustanovenia čl. 9 ods. 15 a 16. (...)*

Navrhovateľ v kalendárnom roku 2005, nebol verejným funkcionárom, teda nemal príjem za výkon verejnej funkcie za predchádzajúci kalendárny rok (v tomto prípade za rok 2005), resp. mal nulový príjem za výkon verejnej funkcie; je preto potrebné aplikovať čl. 9 odsek 16 ústavného zákona, podľa ktorého sa za mesačný plat považuje priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý kalendárny rok (v tomto prípade kalendárny rok 2005), teda suma vo výške 17.274,- Sk.“

Vzhľadom na uvedené navrhovateľ žiadal, aby ústavný súd „*nálezom napadnuté rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo dňa 4. septembra 2006, číslo rozhodnutia VP/03/06-K zrušil a uložil povinnosť Výboru Národnej rady Slovenskej republiky uhradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia“* v sume 11 137 Sk.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril predseda výboru listom sp. zn. RD-299/2007-PO z 1. februára 2007 a po prijatí návrhu na ďalšie konanie ešte listom sp. zn. VP/03/06-K z 15. augusta 2007 a právna zástupkyňa navrhovateľa stanoviskom k uvedeným vyjadreniam výboru listom z 23. septembra 2007._

2.1 Predseda výboru vo svojom vyjadrení z 1. februára 2007 okrem iného uviedol:

„(...) tvrdíme, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s cit. ústavným zákonom. K výhrade o počítaní lehôt poukazujeme na skutočnosť, že danú problematiku upravuje výlučne ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. a neumožňuje plynutie lehôt počítať podľa iných právnych predpisov, ale len podľa tohto ústavného zákona. Z dikcie čl. 7 ods. 1 je zrejmé, že 30-dňová lehota sa začína prvým dňom, kedy sa verejný funkcionár ujal funkcie. Je nelogické, že by prvý deň funkciu nevykonával, keďže už z jej ujatia mu vyplynuli všetky práva týkajúce sa tejto funkcie, ale teda aj povinnosti. Prvý deň výkonu verejnej funkcie verejný funkcionár nielenže vykonáva svoju funkciu, ale poberá za jej výkon i plat a ďalšie náležitosti.

Pokiaľ sa týka výhrady k tomu, že výbor nerozhodol do 60 dní podľa čl. 9 ods. 5 uvádzame, že ide o tzv. poriadkovú lehotu a s jej nedodržaním ústavný zákon nespája zastavenie konania alebo zánik zodpovednosti v konaní podľa čl. 9 tohto ústavného zákona.

K výhrade o spôsobe určenia výšky pokuty uvádzame, že bola stanovená podľa oznámenia zakladateľa, ktorý ustanovil verejného funkcionára do funkcie (...). Vzhľadom na skutočnosť, že ide o pokutu za nepodanie oznámenia do 30 dní od ujatia sa funkcie, nie je možné použiť ustanovenie čl. 9 ods. 14 ústavného zákona a výška pokuty bola ustálená podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) o výške platu uvedeného v zmluve so zamestnávateľom verejného funkcionára, keďže nepracoval v uplynulom roku uvedených 12 mesiacov.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky napadnutie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky č. VP/03/06-K zo 4. 9. 2006 s poukazom na §73b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov potvrdil a nepriznal sťažovateľovi trovy konania.“

Po prijatí návrhu na ďalšie konanie predseda výboru v liste z 15. augusta 2007 iba konštatoval: „(...) zotrvávame na našom vyjadrení z 1. 2. 2007.“

2.2 Právna zástupkyňa navrhovateľa vo svojom stanovisku k uvedeným vyjadreniam predsedu výboru uviedla:

„Navrhovateľ v celom rozsahu zotrváva na stanovisku prezentovanom v návrhu na preskúmanie rozhodnutia s tým, že písomné oznámenie Výboru podal včas, v posledný deň lehoty. Poukazuje na skutočnosť, že ústavné právo nemá všeobecné ustanovenie o počítaní lehôt a v danom prípade je potrebné aplikovať ustanovenie generálnej právnej normy civilného práva, podľa ktorého do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Funkcia predsedu predstavenstva vznikla navrhovateľovi dňa 1. 1. 2006, 30-dňová lehota začala navrhovateľovi plynúť nasledujúci deň po vzniku funkcie, teda 2. 1. 2006 a táto lehota uplynula dňa 31. 1. 2006, kedy aj navrhovateľ podal oznámenie Výboru.

Skutočnosti uvádzané vo vyjadrení Výboru zo dňa 1. 2. 2007, že funkcionár sa ujal funkcie 1. 1. 2006, kedy mu vyplynuli všetky práva aj povinnosti, a že aj od uvedeného dňa poberal plat, navrhovateľ nenamieta, sú nesporné. Výbor však nerozlišuje právnu skutočnosť, kedy sa navrhovateľ ujal funkcie, s dôležitým pravidlom počítania lehôt, podľa ktorého do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, v tomto prípade skutočnosti vzniku funkcie.

Podľa názoru navrhovateľa v danom prípade nie je možné zlučovať pojem vzniku funkcie a pojem počítanie plynutia času. Ide o dva samostatné právne pojmy, ktoré Výbor nerozlišuje.

Tvrdenia Výboru, ktoré sú v danej veci nesporné ako napríklad to, že navrhovateľovi patrí odmena za výkon funkcie člena predstavenstva už odo dňa vzniku funkcie sú však pri aplikácii vyššie uvedeného pravidla o počítaní lehôt irelevantné.

Navrhovateľ trvá na tom, že neporušil povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu v znení neskorších predpisov. (...)

S tvrdením výboru, že 60 dňová lehota na rozhodnutie stanovená v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, je poriadkovou lehotou sa navrhovateľ stotožňuje. Poukazuje však na čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Dodržiavanie zákonom stanových lehôt zo strany štátnych orgánov je v záujme dodržiavania princípov právneho štátu, najmä právnej istoty účastníkov konania, aj napriek tomu, že lehota je poriadková .

Ohľadne námietky smerujúcej k spôsobu určenia výšky pokuty, navrhovateľ rovnako zotrváva na tvrdení, že Výbor nesprávne určil výšku pokuty, resp. určil výšku pokuty v rozpore s ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona 545/2005 Z. z. “

II.

Z návrhu, z jeho príloh, z vyjadrení účastníkov konania, z obsahu na vec sa vzťahujúceho spisu predloženého výborom týkajúceho sa konania vedeného výborom proti navrhovateľovi, ako aj z výpisu z obchodného registra obchodnej spoločnosti V., a. s. (ďalej len „obchodná spoločnosť“), ústavný súd zistil nasledovný skutkový stav relevantný pre posúdenie veci:

Podľa výpisu z obchodného registra obchodnej spoločnosti sa navrhovateľ ujal funkcie predsedu predstavenstva (štatutárneho orgánu) v obchodnej spoločnosti so stopercentnou majetkovou účasťou štátu 1. januára 2006, pričom tento deň bol súčasne dňom vzniku verejnej funkcie navrhovateľa v zmysle čl. 2 ods. 1 písm. zb) ústavného zákona.

Navrhovateľ ako verejný funkcionár podal 31. januára 2007 na pošte K. I oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona adresované výboru.

Výbor na svojej 28. schôdzi uznesením č. 95 zo 16. marca 2006 začal proti navrhovateľovi konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona pre nesplnenie povinnosti podať do 30 dní odo dňa ujatia sa výkonu verejnej funkcie písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Uvedenú skutočnosť oznámil výbor navrhovateľovi listom z 30. marca 2006, ktorý mu bol doručený 4. apríla 2006. V prílohe listu mu výbor zaslal aj predmetné uznesenie a súčasne ho vyzval, aby sa k veci vyjadril.

Navrhovateľ reagoval na výzvu výboru listom zo 6. apríla 2006, v ktorom okrem iného uviedol:

„Oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov som výboru zaslal doporučenou zásielkou dňa 31. januára 2006. Zásielku som v tento deň podal na pošte K. I. Dôkazom toho, že som zásielku odoslal 31. 1. 2006 je kópia podacieho lístku a doručienka, ktoré prikladám k listu.

Pri počítaní 30 dňovej zákonnej lehoty som vychádzal z toho, že oznámenie som povinný podať do 30 dní odo dňa, keď som sa v skutočnosti ujal verejnej funkcie, t. j. od 2. januára 2006. Vzhľadom k tomu, že oznámenie výboru som podal poštou 31. 1. 2006, som toho názoru, že som v zákonnej lehote splnil povinnosť vyplývajúcu z čl. 7, ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. t. j. 31. 1. 2006 oznámiť do 30 dní a že som zachoval stanovenú lehotu. (...)“

Rozhodnutím sp. zn. VP/03/06-K zo 4. septembra 2006 výbor konštatoval, že „verejný funkcionár MUDr. F. S., predseda predstavenstva V., a. s. K. tým, že nepodal oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. v lehote stanovenej v tomto článku porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z.“ a z tohto dôvodu výbor navrhovateľovi uložil pokutu v sume 155 466 Sk s týmto odôvodnením: „Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že nie je sporné, kedy verejný funkcionár MUDr. F. S. podal predmetné oznámenie. Na základe listu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 18380-2/2006-OTVVP zo dňa 22. 6. 2006 minister zdravotníctva SR R. Z. potvrdil, že verejný funkcionár MUDr. F. S. sa skutočne ujal výkonu verejnej funkcie dňom vzniku akciovej spoločnosti V. K. a to 1. januára 2006 (nie 2. 1. 2006, ako verejný funkcionár uvádza vo svojom liste zo 6. 4. 2006).

Výbor posúdil tvrdenie verejného funkcionára ohľadom plynutia uvedenej 30-dňovej lehoty a nestotožnil sa s ním. Konajúci orgán má za to, že pokiaľ je prvým dňom ujatia sa funkcie 1. január 2006, tak lehota sa začína počítať už uvedeným dňom a nie po jeho uplynutí. Keďže práva a povinnosti vyplývajúce pre verejných funkcionárov sú určené v osobitnom právnom predpise, ktorým je ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z., nie je možné postupovať podľa všeobecných zásad pre počítanie času určených v Občianskom zákonníku (§ 122 ods. 1 OZ). Nejde o občianskoprávny vzťah podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, ale o osobitný právny vzťah na základe osobitného predpisu na úrovni ústavného zákona.

Z tohto dôvodu výbor konštatoval, že je nesporné, že verejný funkcionár tým, že nepodala oznámenie do 30 dní od ujatia sa výkonu funkcie porušil ustanovenie čl. 7 ústavného zákona (...).

Rozhodnutie výboru sp. zn. VP/03/06-K zo 4. septembra 2006 bolo navrhovateľovi doručené 19. decembra 2006.

III.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či konaním navrhovateľa pri predkladaní oznámenia došlo k porušeniu čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Navrhovateľ zastáva názor, že z jeho strany nedošlo k porušeniu povinnosti podať oznámenie do 30 dní od ujatia sa verejnej funkcie, pretože ho podal v posledný deň uvedenej lehoty. Podľa navrhovateľa výbor nesprávne aplikoval čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, keď do uvedených 30 dní lehoty započítal aj 1. január 2006, t. j. deň, keď sa navrhovateľ ujal verejnej funkcie, pričom navrhovateľ je toho názoru, že pri správnej aplikácii označeného ustanovenia *„nemožno do lehoty započítať deň, v ktorom nastala rozhodujúca skutočnosť – kedy sa navrhovateľ, ako verejný funkcionár ujal funkcie – teda deň 1. 1. 2006“*.

Podľa rozhodnutia výboru sp. zn. VP/03/06-K zo 4. septembra 2006 mal navrhovateľ porušiť povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona tým, že ako verejný funkcionár - člen predstavenstva obchodnej spoločnosti so stopercentnou majetkovou účasťou štátu, nepodal v lehote 30 dní odo dňa ujatia sa výkonu verejnej funkcie písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

Právne významnou skutočnosťou určujúcou začiatok plynutia lehoty ustanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona je *„ujatie sa výkonu verejnej funkcie“* verejným funkcionárom.

Vzhľadom na to, že v konaní pred ústavným súdom nebol medzi účastníkmi konania sporný okamih, kedy sa navrhovateľ de iure ujal výkonu verejnej funkcie, t. j. deň, keď navrhovateľ ako verejný funkcionár nadobudol oprávnenia a povinnosti (právny status) spojené s výkonom verejnej funkcie (1. január 2006), ústavný súd považoval za potrebné zaoberať sa otázkou počítania lehoty na podanie oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Podľa názoru ústavného súdu je potrebné zohľadniť povahu a účel uvedenej lehoty, pretože samotný ústavný zákon neobsahuje osobitné ustanovenie o počítaní času a plynutí ním stanovených lehôt. Generálnu normu tohto druhu, ktorú by bolo možné subsidiárne

aplikovať na daný prípad, neobsahuje napokon ani samotná Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech.

Aj keď normatívny text jednotlivých ustanovení ústavného zákona nedáva vzhľadom na chýbajúce pravidlá o počítaní času a plynutí lehôt výslovnú odpoveď na otázky relevantné pre rozhodnutie v navrhovateľovej veci, právnou komparáciou najdôležitejších hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov v právnom poriadku Slovenskej republiky možno dospieť k záveru, že do plynutia lehôt určených podľa dní sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty (porovnaj § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 57 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 136 Trestného zákona, § 63 ods. 3 Trestného poriadku, § 27 ods. 2 Správneho poriadku, § 13 ods. 8 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov).

Procesné lehoty sa považujú za zachované, ak bol v posledný deň lehoty vykonaný úkon na príslušnom orgáne alebo ak bolo podanie odovzdané na poštovú prepravu [porovnaj § 57 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, § 63 ods. 6 písm. a) Trestného poriadku, § 27 ods. 3 Správneho poriadku, § 13 ods. 11 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov].

Zákonodarca sa od tohto v právnom poriadku Slovenskej republiky prevažujúceho a ustáleného počítania lehôt v normatívnom texte ústavného zákona *expresis verbis* neodchýlil. Vzhľadom na účel a povahu lehoty ustanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nevidí ústavný súd rozumný a dostatočný dôvod na odklon od uvedených pravidiel pri

výklade a aplikácii zmieneného ustanovenia ústavného zákona. Žiadny relevantný dôvod v tomto smere neuviedol napokon ani výbor v odôvodnení navrhovateľom napadnutého rozhodnutia sp. zn. VP/03/06-K zo 4. septembra 2006. Navrhovateľ sa naopak vzhľadom na princíp právnej istoty mohol dôvodne domnievať, že orgán štátnej moci bude vykladať a interpretovať právny predpis, ktorý o určitej otázke „mlčí“, v tejto otázke spôsobom „obvyklým“, teda súladným s prevažujúcou právnou úpravou.

Podľa názoru ústavného súdu je teda ustanovenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona potrebné interpretovať tak, že do lehoty na podanie písomného oznámenia podľa uvedeného ustanovenia sa nezapočítava deň, v ktorom sa verejný funkcionár ujal výkonu verejnej funkcie a v súvislosti s ktorou mu vznikla povinnosť podať oznámenie. Táto lehota je zachovaná, ak bolo oznámenie podané v posledný deň príslušnému orgánu alebo ak bolo tomuto orgánu adresované a odovzdané na poštovú prepravu.

Navrhovateľ sa výkonu verejnej funkcie ujal 1. januára 2006, a teda prvým dňom lehoty na podanie oznámenia, ktorá mu začala plynúť, bol 2. január 2006 a posledným dňom uvedenej lehoty 31. január 2006. V posledný deň uvedenej lehoty podal navrhovateľ na poštovú prepravu oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona adresované výboru.

Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že navrhovateľ neporušil svoju povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona podať v lehote 30 dní odo dňa ujatia sa výkonu verejnej funkcie písomné oznámenie o vykonávaných funkciách, zamestnaniach, činnostiach a o svojich majetkových pomeroch za predchádzajúci kalendárny rok. Ústavný súd v súlade s § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení so štvrtou vetou čl. 10 ods. 2 ústavného zákona preto rozhodnutie výboru sp. zn. VP/03/06-K zo 4. septembra 2006 týmto nálezom zrušil, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa, že výbor pri vydaní napadnutého rozhodnutia nedodrжал lehotu podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona, keďže nerozhodol do 60 dní od začatia konania, a súčasne nesprávne určil výšku pokuty v rozpore s čl. 9 ods. 10, 15 a 16 ústavného zákona, ústavný súd konštatuje, že z ustanovení § 73a a § 73b zákona o ústavnom

súde jednoznačne vyplýva, že tieto námietky navrhovateľa nemôžu byť predmetom skúmania ústavného súdu v konaní o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Ústavný súd priznal navrhovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich úhradu za tri úkony právnej pomoci v sume 11 137 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia navrhovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2007 je 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu je 178 Sk.

S poukazom na výsledok konania navrhovateľovi vznikol nárok na úhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2007 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnému súde a vyjadrenie z 23. septembra 2007), čo vrátane 19 % DPH predstavuje celkovú sumu 11 238 Sk.

Vzhľadom na to, že právna zástupkyňa si uplatnila úhradu trov len v sume 11 137 Sk, ústavný súd priznal navrhovateľovi úhradu trov len v sume uplatneného nároku tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007